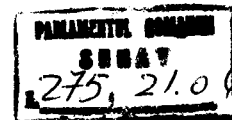

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

2011

Palatul Parlamentului

*Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725 București 40,
România*

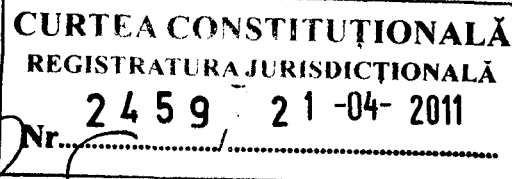
Telefon: (+40-21) 313 25 31

Fax: (+40-21) 312 54 80

Internet : <http://www.ccr.ro>

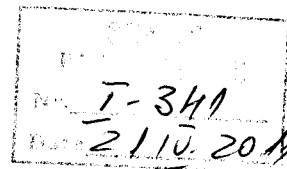
E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.524A/2011

SG/ G. Geoană

Domnului
MIRCEA DAN GEOANĂ
Președintele Senatului

Ordele 1645

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de un număr de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat și Grupului Parlamentar la Partidului Național Liberal cu privire la neconstituționalitatea Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 2 mai 2011, ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 4 mai 2011.

Vă asigurăm, Domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

P. PREȘEDINTE

Augustin ZEGREAN
Augustin ZEGREAN

Dos. 524 A/2011

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

Cabinet Secretar General

București, 21.04.2011
Nr. 51/1902

Domnului

**AUGUSTIN ZEGREAN
Președintele Curții Constituționale**

Stimate domnule președinte,

În temeiul dispozițiilor art.15 alin.(1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, vă trimitem alăturat sesizarea formulată de un număr de 110 deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Social Democrat și Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, referitoare la neconstituționalitatea Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.

Cu deosebită considerație,

SECRETAR GENERAL

GEORGHE BARBU

1 Chummi

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 54/1896 11.04.2011

**Parlamentul României
Camera Deputaților**

**Grupul Parlamentar al Partidului Social Democrat
Grupul Parlamentar al Partidului Național Liberal**

București, 21.04.2011

Către

Secretariatul General al Camerei Deputaților

Domnului Secretar General Gheorghe Barbu

În temeiul art. 146 litera a) din Constituția României și în baza art. 11 alineat (1) paragraf A litera c) și ale art. 15 și următoarele din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale republicată, vă înaintăm **Sesizarea** făcută de Grupurile Parlamentare ale Partidului Social Democrat și ale Partidului Național Liberal, referitoare la neconstituționalitatea prevederilor Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, cu rugămintea de a fi înaintată Curții Constituționale.

Lider Grup Parlamentar PSD

Mircea Dușa

Lider Grup Parlamentar PNL

Călin Popescu Tăriceanu

CĂTRE:

CURTEA CONSTITUTIONALA A ROMANIEI

Calea 13 Septembrie nr. 2, sector 5, București

Palatul Parlamentului, Intrarea B1

SESIZARE

cu privire la neconstituționalitatea prevederilor Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ

Subsemnatii, identificați în Anexa prezentei sesizări,

In exercitarea dreptului de a formula obiecții privind constituționalitatea legilor înainte de promulgare,

In temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituția României, respectiv art. 10 și ale art. 15, 16 și 18 și următoarele din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

Prin prezenta, va solicităm să constatați neconstituționalitatea prevederilor Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, pentru următoarele

CONSIDERENTE:

SECȚIUNEA 1

Critici de neconstituționalitate extrinsecă a Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ

I. Legea privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ încalcă dispozițiile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție, coroborate cu dispozițiile art. 61 alin. (1) și ale art. 114 din același act fundamental, prin prisma modalității de adoptare a acestui act – prin angajarea răspunderii Guvernului.

Astfel, prevederile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală consacră principiul supremației Constituției și al obligativității legilor: „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”.

Potrivit art. 142 alin. (1) din Constituție, „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției.” De asemenea, dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale dispun: „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”.

În legătura cu acest aspect, prin Decizia nr. 1557/2009¹, instanța de contencios constituțional a reținut ca: „În virtutea rolului său de garant al supremației Constituției, Curtea nu numai că poate, dar este singura autoritate care are dreptul și obligația de a interpreta un text constituțional ori de câte ori se impune și de a evidenția aspecte în contradicție cu Legea fundamentală. Supremația Legii fundamentale este o realitate juridică ce implică consecințe și garanții. Între consecințe se enumerează deosebirea dintre Constituție și legi și, nu în ultimul rând, compatibilitatea întregului drept cu Constituția, iar între garanții se regăsește controlul constituționalității legilor, lăsată că supremația Constituției, nefiind o simplă teorie juridică, are implicații practice în care Curtea „spune dreptul” cu privire la legitimitatea constituțională a legii, la valabilitatea ei ca act subordonat Constituției, în funcție de modul în care legiuitorul, ordinar ori delegat, a respectat supralegalitatea constituțională pe care, în fond, s-a întemeiat. De

¹ Publicată în „Monitorul Oficial al României”, Partea I, nr. 40 din 19 ianuarie 2010.

*aceea, **justiția constituțională** este prin excelență de ordin public, constituind o problemă de interes general ce nu poate fi minimalizată ori anihilată de un formalism ce capătă conotații ne semnificative în cadrul anumitor realități sociale.”*

În acest context, apare ca fiind clar conturată posibilitatea (și chiar obligația Curții Constituționale) de a interveni în situații în care procesul de legiferare se desfășoară cu prejudicierea gravă a principiului supremației legii, prejudiciere determinată de exercitarea abuzivă (nejustificată de necesități de ordin social, economic ori politic) a dreptului legiuitorului român de a edicta acte normative².

Or acesta este și cazul Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, deoarece acest act normativ este viciat de neconstituționalitate în ansamblu, adoptarea acestuia fiind realizată cu încălcarea normelor constituționale referitoare la procedura de legiferare prin asumarea răspunderii de către Guvern.

În acest sens se impune învedereat faptul că posibilitatea Guvernului de legiferare – ca autoritate legislativă delegată – nu poate fi discreționară, această prerogativă nereprezentând un drept nesusceptibil de exercitare abuzivă, deoarece în caz contrar s-ar permite eludarea principiului fundamental al separației puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituția României.

Astfel cum deja a arătat Curtea Constituțională în jurisprudența sa³ modalitatea simplificată de legiferare prin asumarea răspunderii de către Guvern nu ar trebui utilizată decât *in extremis*, atunci când adoptarea proiectului de lege în procedură obișnuită ori procedură de urgență nu este posibilă, ori atunci când structura politică a Parlamentului nu permite adoptarea proiectului de lege.

Și în literatura de specialitate⁴, cu privire la această chestiune, a fost criticată încălcarea delimitărilor dintre executiv și legislativ: *„Din consacrarea constituțională expresă a rolului Parlamentului de organ reprezentativ suprem și unica autoritate legiuitoare a țării, în ce ne privește considerăm că Guvernului nu ar trebui să i se permită decât cu titlu de excepție să pătrundă în sfera de reglementare primară a relațiilor sociale, să intre în câmpul de acțiune a*

² A se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1557 din 18 noiembrie 2009 asupra obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii educației naționale publicată în Monitorul Oficial al României nr. 40 din 19 ianuarie 2010.

³ A se vedea aceeași jurisprudență a Curții Constituționale citată *supra*.

⁴ I. Muraru, S. Tănăsescu, *Constituția României, comentariu pe articole*, Editura C.H.Beck, București, 2008, pg. 1078.

forului legislativ. Or, două proceduri constituționale și anume, angajarea răspunderii Guvernului și delegarea legislativă, au permis în timp, mai ales datorită caracterului prea general al redactării textelor constituționale, în opinia noastră, transformarea excepției în regulă”.

Urmează să observați faptul că actuala guvernare a uzitat, până la epuizare, de dispozițiile art. 114 din Constituția României, transformând practic procedura angajării răspunderii din excepție în regulă.

În acest fel, a fost evitată procedura normală și firească în cadrul unui stat de drept – dezbateră parlamentară în care să se țină cont atât de opiniile exprimate de opoziție cât și ale partenerilor sociali implicați.

În cazul Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ nu se poate reține nici faptul că adoptarea proiectului de lege în procedură obișnuită ori procedură de urgență nu ar fi fost posibilă, nici faptul că structura politică a Parlamentului nu ar fi permis adoptarea proiectului de lege (aceste cauze justificând, *in extremis*, adoptarea unui act normativ prin asumarea răspunderii) întrucât de vreme ce există o majoritate parlamentară care rezultă din faptul că partidele respective au format Guvernul, adoptarea sub forma asumării răspunderii nu este oportună.

Trebuie subliniat faptul ca nu se poate retine vreun demers al Guvernului adresat Senatului pentru dezbateră Proiectului Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ în procedură de urgență, reținându-se deja în jurisprudența constituțională⁵ că dezbateră în procedură obișnuită în Parlament nu numai că ar fi fost beneficiara unor amendamente, dar ar fi permis implicarea societății civile în această problematică.

Pe cale de consecință chiar dacă aparent posibilitatea angajării răspunderii de către Guvern nu ar fi supusă niciunei condiții, dreptul Guvernului de a decide asupra oportunității și conținutului inițiativei legislative nu este unul absolut, Curtea Constituțională – în calitatea sa de garant al supremației Legii fundamentale – având posibilitatea de a se pronunța asupra respectării sau încălcării rațiunilor ce au stat la baza edictării dispozițiilor art. 114 din Constituție.

⁵ A se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1557 din 18 noiembrie 2009 asupra obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii educației naționale publicată în Monitorul Oficial al României nr. 40 din 19 ianuarie 2010.

Nu în ultimul rând, acceptarea ideii potrivit căreia Guvernul își poate asuma răspunderea asupra unui proiect de lege în mod discreționar ar semnifica transformarea acestei autorități în putere legiuitoare, interferând cu atribuțiile de legiferare ale Parlamentului, or acest lucru ar fi de natură să încalce în mod flagrant dispozițiile art. 1 alin. (4) și ale art. 61 alin. (1) din Constituție.

Nerespectarea normelor constituționale ale art. 114 atrage și înfrângerea dispozițiilor art. 1 alin. (4) și alin. (5) coroborate cu dispozițiile art. 61 alin. (1) din Constituție, care dau expresie obligativității respectării Legii fundamentale.

Pentru a nu fi catalogată drept o procedură de nesocotire a rațiunilor ce au stat la baza edictării dispozițiilor art. 114 din Constituție, angajarea răspunderii Guvernului asupra unui proiect de lege nu poate fi făcută oricând, oricum și în orice condiții, deoarece această modalitate de legiferare reprezintă, într-o ordine firească a mecanismelor statului de drept, o excepție.⁶

De asemenea, ocolirea procedurii de examinare și dezbateră a proiectului de lege, atât în cadrul comisiilor de specialitate, cât și în plenul fiecărei Camere a Parlamentului, potrivit competențelor stabilite de art. 75 din Constituție, și recurgerea la angajarea răspunderii asupra unui proiect de lege nu-și găsesc o motivare.

Prin exercitarea de către Guvern a unei competențe, cu nerespectarea cadrului constituțional care o circumstanțiază, s-a încălcat competența Parlamentului de unică autoritate legiuitoare.

Nu în ultimul rând, nu subzistă condiția urgenței care să fi determinat o astfel de măsură din partea Guvernului, având în vedere motivele dezvoltate *supra*.

În concluzie, prevederile Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ apar ca fiind neconstituționale prin încălcarea art. 1 alin. (4) și alin. (5) coroborat cu art. 114 și art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală.

II. Nesocotirea prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție raportate la prevederile Legii nr. 24/2000 raportate în raport de dispozițiile Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.

⁶ A se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale a României nr. 1557 din 18 noiembrie 2009.

1. Prevederile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală consacră principiul supremației Constituției și al obligativității legilor: „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”, ceea ce semnifică faptul că legile în vigoare trebuie respectate nu numai în sensul aplicării concrete a acestora, ci și cu ocazia edictării de noi acte normative (exceptând modificările exprese sau implicite ale unor legi).

Din interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, apare ca fiind obligatorie și respectarea legilor.

Ca și principiul supremației Constituției, principiul legalității reprezintă un principiu esențial al statului de drept, preeminenta legii asigurând ordinea de drept într-un stat democratic.

Legea privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ este de natură să nesocotească art. 1 alin. (5) din Constituție și sub aspectul încălcării unor alte prevederi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative – republicată și anume cele cuprinse la art. 21⁷ și art. 31 din acest act normativ).

2. Atât normele privind tehnică legislativă (art. 31 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative) cât și prevederile Legii nr. 109/1997 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social (art. 7⁸ coroborat cu art. 5⁹) instituie obligativitatea existenței avizului consultativ al Consiliului Economic și Social în cazul actelor normative privind politica salarială.

⁷ Art. 21 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative „În activitatea de documentare pentru fundamentarea proiectului de act normativ se vor examina practica Curții Constituționale în acel domeniu, practica instanțelor judecătorești în aplicarea reglementărilor în vigoare, precum și doctrina juridică în materie.”

⁸ Art. 7 din Legea nr. 109/1997 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social prevede ca: “ (1) Inițiatorii proiectelor de acte normative care privesc domeniile prevăzute la art. 5 vor solicita, pentru acestea, avizul consultativ al Consiliului Economic și Social.

(2) Acest aviz va însoți proiectul de act normativ până la adoptare.”

⁹ Art. 5 din Legea nr. 109/1997 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social prevede ca: „Consiliul Economic și Social analizează situația economică și socială a țării și face propuneri, în condițiile prevăzute de lege, privind:

- a) restructurarea și dezvoltarea economiei naționale;
- b) privatizarea agenților economici;

3. Or este de remarcat faptul ca actul normativ a fost elaborat si adoptat cu încălcarea rolului consultativ al Consiliului Economic si Social, deoarece la Secțiunea a 6-a „*Consultările efectuate in vederea elaborării prezentului act normativ*” pct. 5 lit. c) din expunerea de motive a Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ se menționează doar faptul că proiectul va fi supus avizării Consiliului Economic Social.

Este unanim recunoscut faptul că deși avizul este consultativ, în conținutul său solicitarea avizului și existența lui sunt obligatorii. Or, în cazul de față, Guvernul nu a obținut avizul ci doar un răspuns formal prin care se învedera că la termenul solicitat, Consiliul Economic și Social nu s-a putut întruni legal.

În sensul celor învederate s-a pronunțat și literatura de specialitate¹⁰: „*Deși avizul C.E.S. este consultativ, legea prevede că avizul va însoți proiectul actului normativ până la adoptare, ceea ce oferă suficiente garanții ca propunerile pertinente ale acestui organism să fie luate în cele din urmă în considerare*”.

Faptul că Legea privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ nu a avut avizul Consiliului Economic și Social rezultă și din Adresa emisă de această instituție și adresată Secretariatul General al Guvernului înregistrată sub nr. 1012 din 7 aprilie 2011.

O astfel de conduita a legiuitorului nu numai ca este de natura sa încalce principiul supremației legii (consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituția României), dar mai mult decât atât, aduce atingere si altor prevederi ale legii fundamentale, negând rolul constituțional al Consiliului Economic si Social - acela de organ consultativ al

c) relațiile de muncă;

d) politica salarială;

e) protecția socială și ocrotirea sănătății;

f) învățământul și cercetarea.”

¹⁰ I. Muraru, S. Tănăsescu, *op.cit.*, pg. 1366.

Parlamentului si al Guvernului - (conform art. 141 din Constituția României¹¹), reducând acest organism la o funcție pur formală.

În concluzie, prevederile Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ apar ca fiind neconstituționale prin încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituția României.

SECȚIUNEA 2

Critici de neconstituționalitate intrinsecă a Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ

I. Nesocotirea prevederilor art. 41 alin. (5) coroborate cu dispozițiile art. 53 alin. (1) și alin. (2) din Legea fundamentală raportate la prevederile art. 1 alin. (6) coroborate cu celelalte dispoziții care instituie limitele minime și maxime ale salarizării din Legea privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.

Textele constituționale invocate (art. 41 alin. 5 și art. 53 alin. 1 și 2) statuează:

- art. 41 alin. (5) – *„Dreptul la negocieri colective în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective sunt garantate”;*
- Art. 53 alin. (1) – *„Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav și alin. (2) – „Restrângerea poate fi dispusă numai*

¹¹ Art. 141 din Constituția României *“Consiliul Economic și Social”* stabilește ca: *“Consiliul Economic și Social este organ consultativ al Parlamentului și al Guvernului în domeniile de specialitate stabilite prin legea sa organică de înființare, organizare și funcționare.”*

dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății”.

Față de prevederile constituționale, rezultă că – impunându-se prin art. 1 alin. (6) din Legea privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ interdicția de negociere și stabilire prin contractele colective de muncă sau acordurile colective de muncă a unor salarii sau alte drepturi în bani sau în natură care exced prevederilor legii în discuție, se limitează dreptul la negocieri colective.

Într-un context de stabilizare economică, pentru a fixa condițiile de muncă, trebuie acordată prioritate negocierii colective în loc de a promulga o lege privind limitarea salariilor în sectorul public.

De asemenea, trebuie subliniat faptul că, în conformitate cu prevederile Convenției OIM nr. 87/1948 privind libertatea sindicală și apărarea dreptului sindical¹², unul dintre scopurile principale ale garantării libertății sindicale este acela de a permite patronilor și salariaților lor de a se asocia în organizații independente față de puterile publice, capabile de a stabili, pe calea contractelor colective liber încheiate, salariile și alte condiții de muncă. Totodată, Convenția OIM nr. 98/1949 privind aplicarea principiilor dreptului de organizare și negociere colectivă¹³, prin art. 4 referitor la încurajarea și promovarea negocierii colective, stabilește faptul că aceste reguli se aplică atât în sectorul privat, cât și în întreprinderile naționalizate sau organismelor publice.

Negocierea colectivă în sectorul public necesită verificarea resurselor disponibile în cadrul diferitelor organisme sau întreprinderi, dacă aceste resurse depind de bugetul de stat și dacă perioada de validitate a contractului colectiv în sectorul public coincide cu cea a legii bugetului, deoarece o diferență între aceste perioade poate crea probleme. Independent de opinia exprimată de autoritățile financiare, părțile la negocierea colectivă ar trebui să aibă posibilitatea de a încheia liber un acord; dacă acest lucru nu este posibil, exercitarea prerogativelor de

¹² Ratificată de România prin Decretul nr. 213 publicat în „Buletinul Oficial” nr. 4 din 18 ianuarie 1958.

¹³ Ratificată de România prin Decretul nr. 352 publicat în „Buletinul Oficial” nr. 34 din 29 august 1958.

putere publică în materie financiară de o manieră care ar putea împiedica libera încheiere a contractelor colective nu este compatibilă cu principiul libertății de negociere colectivă¹⁴.

În plus de aceasta, a fost atrasă atenția asupra importanței promovării negocierii colective în sectorul educației, în sensul art. 4 al Convenției OIM nr. 98/1949 privind aplicarea principiilor dreptului de organizare și negociere colectivă.

Mai mult decât atât, este esențial de subliniat faptul că legea supusă analizei instanței de contencios constituțional, din economia textelor conținute, nu face nicio diferențiere între învățământul din sectorul public și învățământul din sectorul privat.

Așadar, transpare cu evidență faptul că, interdicția expresă de a nu fi negociate salarii sau alte drepturi în bani sau în natură care să depășească limitele instituite prin această lege, operează și în sectorul privat, fapt ce este de natură să încalce în mod flagrant dispozițiile constituționale în materia garantării dreptului la negocieri colective în materie de muncă.

Este de observat faptul că o astfel de reglementare are ca efect prejudicierea gravă a dreptului la negocieri colective, fiind afectată însăși substanța acestui drept, întrucât nu există nicio justificare, de orice natură, privitoare la limitarea dreptului la negocieri colective în sectorul privat în materia salarizării.

În ceea ce privește dreptul la negociere colectivă garantat de Constituție, trebuie menționat că potrivit Convenției OIM nr. 154/1981¹⁵, termenul de negociere colectivă se aplică tuturor negocierilor care au loc între o persoană care angajează, un grup de persoane care angajează sau una ori mai multe organizații ale celor care angajează, pe de o parte, și una sau mai multe organizații ale lucrătorilor, pe de alta parte, în vederea:

1. fixării condițiilor de muncă și angajării, și/sau
2. reglementării relațiilor între cei care angajează lucrători, și/sau

¹⁴ În acest sens s-a pronunțat Comitetul pentru Libertate Sindicală al Consiliului de Administrație al Biroului Internațional al Muncii. A se vedea în acest sens Raportul nr. 292, Cazul nr. 1731, par. 778.

¹⁵ Ratificată de România prin Legea nr. 112/1992 publicată în „Monitorul Oficial al României”, partea I, nr. 302 din 25 noiembrie 1992.

3. reglementarii relațiilor între cei care angajează sau organizațiile lor și una sau mai multe organizații ale lucrătorilor.

Prin prisma acestei definiții a sferei negocierilor colective, este de forță evidenței faptul că interzicerea negocierii de salarii sau alte drepturi în bani sau în natură care exced limitelor instituite de legea în discuție, în niciun caz nu contribuie la garantarea dreptului la negocieri colective, ci dimpotrivă, aduce atingere exercițiului liber al acestui drept.

În ceea ce privește interdicția de negociere colectivă a drepturilor salariale peste limitele impuse de lege – în condițiile în care actul normativ dedus judecății stabilește plafoane maxime ale salariilor – cu atât mai mult cu cât legiuitorul, în ceea ce privește aplicabilitatea actului normativ în discuție, nu a distins între învățământul din sectorul public și învățământul din sectorul privat, nu numai că nu se protejează dreptul la negocieri colective care ar trebui garantat de stat potrivit normelor constituționale, dar mai mult decât atât, statul intervine și cenzurează practic rezultatul negocierilor.

În materia negocierii salariale prin contractelor colective de muncă, conform art. 10 din Convenția nr. 117/1962 privind obiectivele și normele de bază ale politicii sociale¹⁶, trebuie încurajată stabilirea nivelurilor salariilor minime pe cale de acorduri colective, liber negociate, între sindicate reprezentând pe lucrătorii interesați, pe de o parte, și cei care angajează sau organizațiile celor care angajează, pe de altă parte.

Cu privire la interdicția statelor de a institui limitări ale dreptului la negociere colectivă – drept consacrat și la nivel internațional prin Convenția OIM nr. 98/1949 privind aplicarea principiilor dreptului de organizare și negociere colectivă și prin Convenția OIM nr. 154/1981 privind promovarea negocierii colective, ratificată de România – Comitetul pentru Libertate Sindicală al Consiliului de Administrație al Biroului Internațional al Muncii a elaborat un set de principii privind negocierea colectivă prin care a statuat¹⁷:

- O intervenție a autorităților publice, care vizează în mod esențial să garanteze ca părțile care negociază își subordonează interesele politicii economice naționale a guvernului,

¹⁶ Ratificată de România prin Decretul nr. 284 pentru ratificarea unor Convenții ale Organizației Internaționale a Muncii publicat în „Buletinul Oficial” nr. 81 din 6 iunie 1973.

¹⁷ A se vedea în acest sens *Libertatea sindicală. Culegere de decizii și principii ale Comitetului pentru Libertate Sindicală ale Consiliului de Administrație al BIM*, ediția a IV – a revizuită, Biroul Internațional al Muncii, 2003.

cu sau fără acceptul lor, nu este compatibilă cu principiile general acceptate potrivit cărora organizațiile de lucrători și de patroni ar trebui să aibă dreptul de a-și organiza liber activitățile și de a-și formula programele, autoritățile publice trebuind să se abțină de la orice intervenție de natură să limiteze acest drept sau să împiedice exercițiul lui legal. Legislația națională nu trebuie să fie de natură sau aplicată astfel încât să compromită exercitarea acestui drept.

(A se vedea Culegerea din 1985, par.636.)

- Recurgerea repetată la restricții legislative privind negocierea colectivă nu poate, pe termen lung, decât să aibă un efect nefast și destabilizator asupra climatului relațiilor profesionale, dacă legislatorul intervine frecvent pentru a suspenda sau anula drepturi recunoscute sindicatelor și membrilor lor. În plus, aceasta ar putea submina încrederea salariaților în valoarea apartenenței la un sindicat, membrii sau aderenții potențiali fiind astfel incitați să considere că este inutil să adere la o organizație al cărei scop principal este reprezentarea membrilor săi în negocierile colective, dacă rezultatele acestora sunt adresate pe cale legislativă.

(A se vedea Raportul nr. 284, Cazul nr. 1607, par. 589 și Raportul nr. 292, Cazul nr. 1616, par. 637.)

- În orice situație, orice limitare a dreptului de negociere colectivă din partea autorităților publice ar trebui precedată de consultări cu organizațiile de lucrători și de patroni în vederea realizării acordului părților.

(A se vedea Raportul nr. 277, Cazul nr. 148, par. 128.)

Învedereăm faptul că Tratatul OIM invocat în cele ce preced relevă conținutul dreptului la negociere colectivă (drept garantat și de Constituția României) și sunt de natură să definească și să exemplifice actele prin care un stat poate aduce atingere acestui drept.

Rezultă așadar că demersul legiuitorului în sensul prevederii art. 1 alin. (6) coroborate cu celelalte prevederi din legea supusă analizei (cele referitoare la plafonarea salariilor și care nu disting între sectorul public și cel privat) prejudiciază dreptul la negocierea colectivă în substanța sa.

Nu în ultimul rând, demersul legiuitorului cu privire la această prevedere nesocotește tratatul OIM, fiind astfel încălcate reglementările cuprinse în art. 20 din Constituție. Astfel, cum

cvasitotalitatea convențiilor OIM reglementează probleme legate de drepturile omului, rezultă, pe cale de interpretare, că acestea au prioritate față de legislația națională. Mai mult decât atât, art. 148 alin. (2) al Constituției consacră și prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu, inclusiv cele în materie de muncă și securitate socială, față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea actului de aderare la Uniunea Europeană¹⁸

În concluzie, prevederile art. 1 alin. (6) coroborate cu celelalte dispoziții care instituie limitele minime și maxime ale salarizării din Legea privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ apar ca fiind neconstituționale prin încălcarea dispozițiilor art. 41 alin. (5) coroborate cu dispozițiile art. 53 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

II. Prevederile Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, în ansamblul lor, contravin dispozițiilor art. 47 alin. (1), dispozițiilor art. 135 alin. (2) lit. f) și nu în ultimul rând dispozițiilor art. 44 din Constituția României.

În acest context, amintim textele constituționale invocate:

Art. 47 alin. (1) din Constituție prevede ca: „Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent”, art. 135 alin. (2) lit. f) dispune: „Statul trebuie să asigure crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții” iar art. 44 prevede: „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege; (2) Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.”

Dreptul la un nivel de trai decent cuprinde îndeosebi dreptul la condiții rezonabile de existență și la ameliorarea lor continuă, dreptul la hrană, îmbrăcăminte și locuință satisfăcătoare, care să asigure cetățeanului și familiei lui un trai civilizat, decent¹⁹.

¹⁸ A. Popescu, *Dreptul internațional și european al muncii*, ediția a II – a, Editura C.H.Beck, București, 2008, pg. 120.

¹⁹ I. Muraru, E.S. Tănăsescu – *“Drept constituțional și instituții politice”*, vol. I, ed. a XI – a, Ed. All Beck, București, p.

Statului îi revine obligația de a asigura cetățenilor săi condițiile necesare pentru un nivel de trai decent, pentru creșterea calității vieții, aspecte care se realizează prin implementarea unor măsuri de protecție socială și prin garantarea dreptului la pensie. În realizarea acestui principiu constituțional, statul poate adopta politici în domeniul drepturilor de asigurări sociale, destinate să reglementeze condițiile concrete care se impun a fi îndeplinite pentru a beneficia de dreptul la pensie, precum și conținutul acestui drept (inclusiv modalitatea de calculare a cuantumului acestor prestații de asigurări sociale).

Analizând expunerea de motive a Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ prin prisma impactului social prognozat, rezulta că emiterea acestui act normativ nu are în vedere sub nicio formă menținerea standardelor de viață ale categoriilor sociale afectate de măsurile dispuse prin actul normativ contestat.

În consecință, în contextul realităților economice și sociale, reducerea drepturilor salariale și de natură salarială ale personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ ca urmare a aplicării algoritmului de calcul stabilit prin legea analizată plasează persoanele care fac parte din corpul didactic, situație defavorabilă, situată sub limita inferioară a subzistenței.

Astfel, alocarea unor fonduri insuficiente pentru plata drepturilor salariale și de natură salarială, necorelarea acestora cu creșterea inflației nu sunt de natură să protejeze puterea de cumpărare a celor care trăiesc din salarii și să asigure îmbunătățirea nivelului de trai al acestora, precum și reducerea marginalizării sociale a acestei categorii de populație, cu atât mai mult cu cât importanța socială a muncii acestora este de necontestat.

În aceste condiții, obligația statului de a adopta o serie de măsuri de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor săi condițiile necesare pentru un nivel de trai decent nu poate fi considerată ca fiind îndeplinită.

Reducerea salariilor personalului didactic și didactic auxiliar prin aplicarea algoritmului de calcul prevăzut de legea supusă analizei reprezintă în cele mai multe cazuri suma de bani necesară tocmai pentru hrană și îmbrăcăminte. În plus, în condițiile în care este considerabil gradul de îndatorare la bănci al acestor salariați, cărora li se va diminua salariul, iar astfel se vor afla în imposibilitatea de a-și achita ratele la credite, este previzibilă o avalanșă de executări silită la

prețurile reduse ale pieții imobiliare, a caselor acestora, astfel că, foarte curând, mulți dintre cei vizați de lege, de care depind și membrii familiilor lor, vor deveni cazuri ce vor necesita protecție socială - ce va trebui acordată de către stat.

Mai mult, se impune subliniat faptul ca reducerea drepturilor salariale si de natura salariala este de natura sa aducă atingere principiului protecției așteptărilor legitime a cetățenilor cu privire la un anumit nivel al protecției si securității sociale. In baza principiului protecției așteptărilor legitime – indisolubil legat de statul de drept – organelor statului le revine obligația de a acționa în conformitate cu prevederile legale în vigoare, astfel încât cetățenii sa aibă posibilitatea de a conta pe previzibilitatea normelor legale adoptate, fiind în măsură sa-si planifice viitorul în contextul drepturilor conferite prin aceste dispoziții.

Admitem faptul ca acest principiu nu exclude *de plano* posibilitatea statului de a opera schimbări legislative, insa **valabilitatea acestui demers este condiționata de menținerea unei balanțe rezonabile între încrederea cetățenilor în cadrul normativ existent si interesele pentru a căror satisfacere operează modificarea acestuia** Or, cu privire la raporturile de muncă ale personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ au intervenit, în ultimii ani, un număr nejustificat de modificări legislative.

Art. 44 din Constituție garantează dreptul de proprietate privata. În plus si art. 1 din Protocolul 1 la Convenția europeana pentru apărarea drepturilor omului si a libertăților fundamentale statuează protecția proprietății private: *“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale”*.

Cu toate acestea, prevederile Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ sunt de natura sa aducă atingere drepturilor salariale si de natura salariala.

In acest sens, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat ca noțiunea de “bun” înglobează orice interes al unei persoane de drept privat ce are o valoare economică, astfel încât drepturile salariale si de natura salariala, pot fi asimilate dreptului de proprietate, iar salariile unor bunuri proprietate privata (*Cauza Büchen contra Cehiei din 2002*).

Pe cale de consecință, reducerea drepturilor salariale și de natura salarială ale personalului didactic și didactic auxiliar – elemente de patrimoniu aflate în proprietatea acestora – constituie o ingerință, care afectează dreptul de proprietate în substanța sa.

În legătura cu acest aspect, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa necesitatea asigurării unui just echilibru între exigentele interesului general și imperativul salvării drepturilor fundamentale (în care se încadrează și dreptul de proprietate).

În acest sens, în *Cauza Sporrang și Lonnroth împotriva Suediei* din 1982, Curtea a reținut că, deși lasă intact dreptul de proprietate din punct de vedere juridic, interdicțiile stabilite în exercitarea acestuia sunt de natura să reducă semnificativ posibilitatea de exercitare efectivă. În aceste condiții, dreptul de proprietate devine precar, fiind afectat în însăși substanța sa, astfel încât interdicțiile în cauză se înfățișează drept o povară specială și excesivă, fapt care legitimează o solicitare de restrângere a acestora sau de acordare a unor reparații corespunzătoare.

În cauzele *Mellacher și alții împotriva Austriei* din 1989 și *James și alții împotriva Marii Britanii* din 1986, Curtea recunoaște competența statului de a reglementa folosința unor bunuri proprietate privată atunci când se urmărește un scop de interes general, dar fără a fi pierdute din vedere imperativele de protejare a interesului individual, păstrarea raportului de proporționalitate implicând acordarea unei despăgubiri, dreptul de indemnizare fiind un element constitutiv al dreptului de proprietate.

Cu alte cuvinte, în concepția Curții Europene a Drepturilor Omului, se impune a fi trasată o distincție între sintagmele „a fi lipsit de bun” și „reglementare a folosinței acestui bun”, limitarea folosinței bunurilor proprietate privată fiind conformă Convenției, dacă se urmărește un scop de utilitate publică și dacă implică o despăgubire a proprietarului.

Doar în aceste condiții este respectat principiul proporționalității și baza rezonabilă în temeiul căreia se pot institui restrângeri ale dreptului de proprietate.

Reducerea drepturilor salariale și de natura salarială ca urmare a aplicării algoritmului de calcul stabilit de legea supusă analizei, echivalează practic cu o expropriere, fapt ce contravine dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Constituție, care stabilesc necesitatea

acordării unei juste si prelabile despăgubiri: „Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.”

Privarea de drepturile salariale si de natura salariala, precum si de prestațiile de asigurări sociale si de asistenta sociala apare ca fiind lipsita de temei si prin prisma încălcării prevederilor art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeana pentru apărarea drepturilor omului si a libertăților fundamentale, care condiționează dispunerea acestei masuri de existenta unei cauze de utilitate publica: *„Orice persoana fizica sau juridica are dreptul de a-i fi protejate bunurile sale. Nimeni nu poate fi privat de dreptul sau de proprietate decât pentru cauza de utilitate publica si in condițiile prevăzute de lege si de principiile generale ale dreptului internațional.”*

In acest context, se impune subliniat faptul ca legiuitorul (in cazul de fata, Guvernul României) nu furnizează niciun fel de informații concrete, si cu atât mai puțin probe, dovezi care sa ateste existenta unei cauze de utilitate publica.

Mai mult, obligația constituționala specifica Guvernului, care privește punerea in executare a legislației naționale cu respectarea legislației europene implica responsabilitatea autorităților executive de a iniția un set de masuri economice viabile având ca finalitate asigurarea protecției cetățenilor, a păcii si securității sociale, cu respectarea absoluta a drepturilor si libertăților fundamentale ale omului.

In concluzie, prevederile Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ apar ca fiind neconstituționale prin încălcarea dispozițiilor art. 47 alin. (1), art. 135 alin. (2) lit. f) și art. 44 din Legea fundamentală.

III. Încălcarea dispozițiilor art. 20 din Constituție.

În virtutea prevederilor art. 20 alin. (1) din Constituție, *„dispozițiile constituționale privind drepturile si libertățile fundamentale trebuie interpretate si aplicate in concordanta cu Declarația Universala a Drepturilor Omului, cu pactele si celelalte tratate la care România este parte”.*

În plus față de încălcările deja menționate ale art. 20 din Legea fundamentală – apreciate prin prisma nesocotirii de către legiuitor a convențiilor Organizației Internaționale a Muncii, actul

normativ dedus controlului constituțional contravine prevederilor art. 20 din Constituție, deoarece se află în contradicție cu următoarele dispoziții:

- prevederile Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ contravin dispozițiilor art. 1, art. 17 alin. (1), art. 25 și art. 52 alin. (1) din **Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene**:

- Art. 1: - *„Demnitatea umana este inviolabilă. Aceasta trebuie respectată și protejată”;*
- Art. 17 alin. (1): - *„Orice persoană are dreptul de a deține în proprietate, de a folosi, de a dispune și de a lăsa moștenire bunurile pe care le-a dobândit în mod legal. Nimeni nu poate fi lipsit de bunurile sale decât pentru o cauză de utilitate publică, în cazurile și condițiile prevăzute de lege și în schimbul unei despăgubiri juste, acordate în timp util pentru pierderea pe care a suferit-o”;*
- Art. 52 alin. (1): *„Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta Carta trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspunde efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și intereselor celorlalți”.*

- Prevederile Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ nesocotesc art. 4, art. 23 și art. F din Partea a V-a din **Carta socială europeană**:

- Art. 4: - *„Dreptul la o salarizare echitabilă”*

„În vederea asigurării exercitării efective a dreptului la o salarizare echitabilă, părțile se angajează:

1. să recunoască dreptul lucrătorilor la o salarizare suficientă, care să le asigure acestora, precum și familiilor lor un nivel de trai decent:

2. să recunoască dreptul lucrătorilor la o rată majorată a salarizării pentru orele suplimentare de muncă, cu excepția unor cazuri speciale”;

- Art. F din Partea a V-a: *„Derogări în caz de război sau de pericol public”*

„În caz de război sau în cazul altui pericol public care amenință viața națiunii, orice parte contractantă poate lua măsuri care să deroge de la obligațiile prevăzute în prezenta Carta, în strictă măsură în care situația o reclama și cu condiția ca aceste măsuri să nu fie în contradicție cu celelalte obligații decurgând din dreptul internațional.”

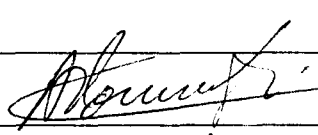
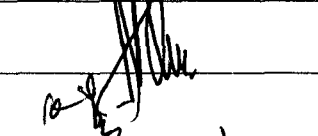
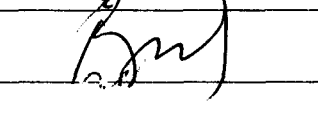
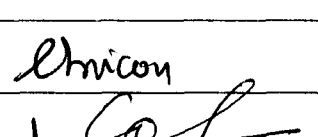
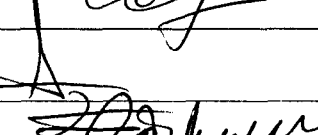
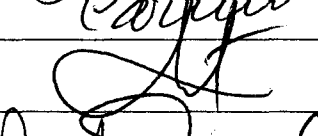
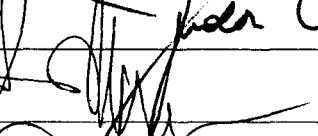
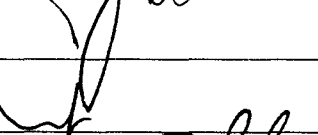
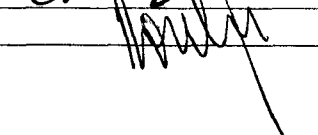
- Dispozițiile Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ nesocotesc și prevederile art. 17, art. 23 pct. 3 și art. 25 pct. 1 din **Declarația Universală a Drepturilor Omului**:

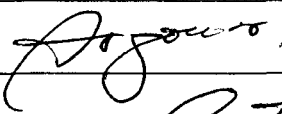
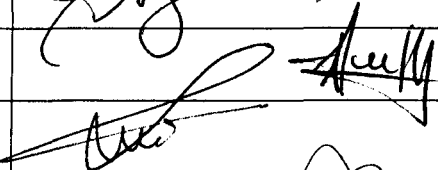
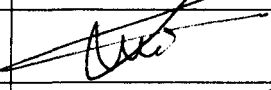
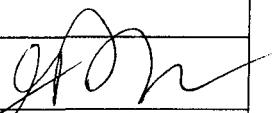
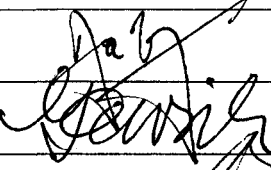
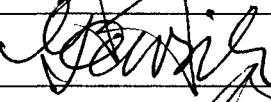
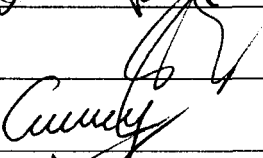
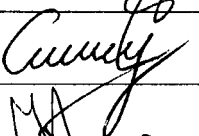
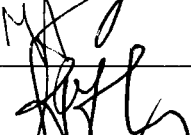
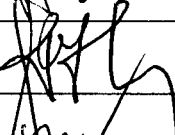
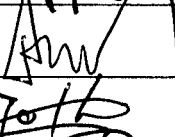
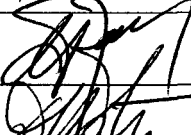
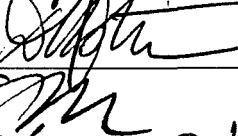
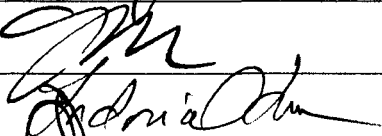
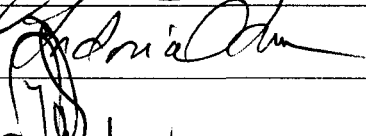
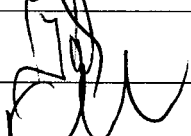
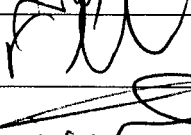
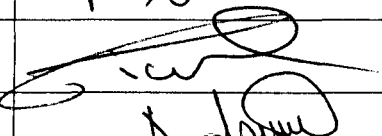
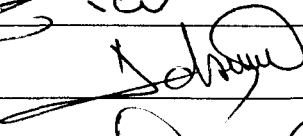
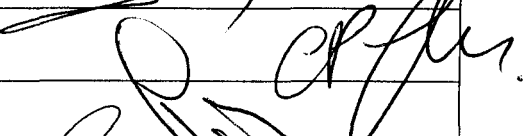
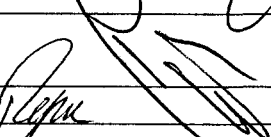
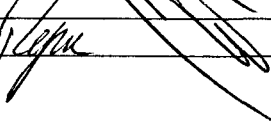
- Art. 17: *„Orice persoană are dreptul la proprietate atât singură, cât și în asociație cu alții. Nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa.”*
- Art. 23 pct. 3: *„Orice om care muncește are dreptul la o retribuire echitabilă și satisfăcătoare care să-i asigure atât lui, cât și familiei sale, o existență conformă cu demnitatea umană și completată, la nevoie, prin alte mijloace de protecție socială.”*
- Art. 25 pct. 1: *„Orice om are dreptul la un nivel de trai care să-i asigure sănătatea și bunăstarea lui și familiei sale, cuprinzând hrana, îmbrăcămintea, locuința, îngrijirea medicală, precum și serviciilor sociale necesare; el are dreptul la asigurare în caz de șomaj, boală, invaliditate, văduvie, bătrânețe sau în celelalte cazuri de pierdere a mijloacelor de subsistență, în urma unor împrejurări independente de voința sa.”*

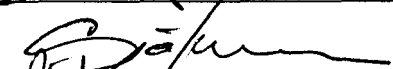
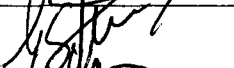
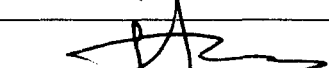
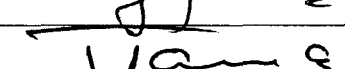
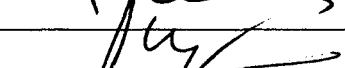
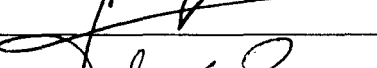
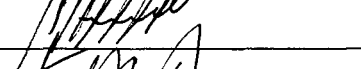
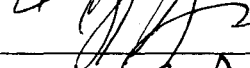
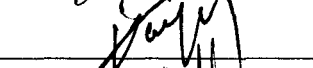
Față de toate aceste aspecte, vă solicităm să constatați neconstituționalitatea prevederilor Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.

Cu deosebită considerație,

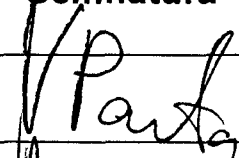
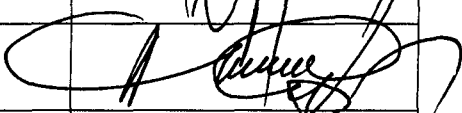
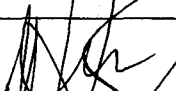
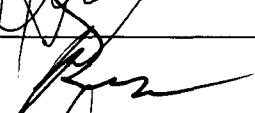
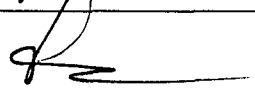
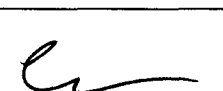
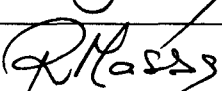
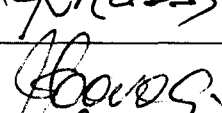
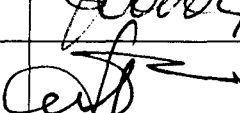
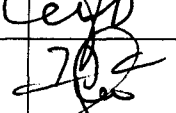
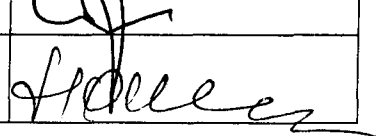
Listă de semnături pentru sesizarea de neconstituționalitatea
 PREVEDERILOR LEGII PRIVIND ÎNCADRAREA ȘI SALARIZAREA
 ÎN ANUL 2011 A PERSONALULUI DIDACTIC ȘI DIDACTIC AUXILIAR
 DIN ÎNĂLȚĂMÂNT

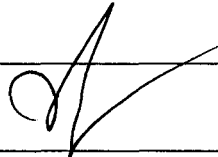
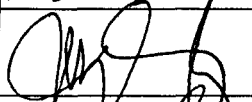
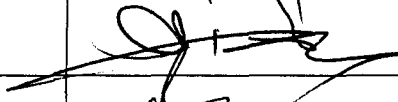
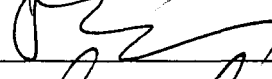
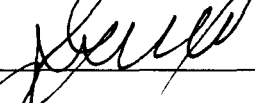
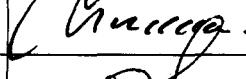
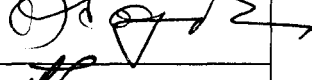
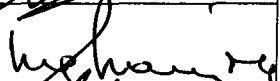
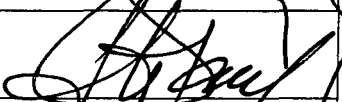
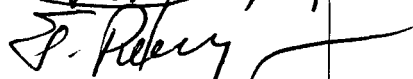
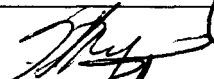
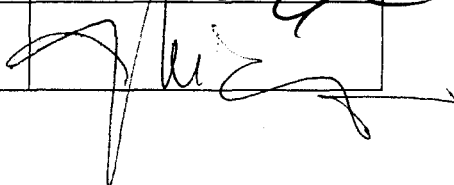
NR.. CRT.	Deputat PNL	
1.	Adomniței Cristian	
2.	Almajanu Marin	
3.	Andon Sergiu	
4.	Atanasiu Teodor	
5.	Berci Vasile	
6.	Buda Viorel	
8.	Buican Cristian	
9.	Calimente Mihăiță	
10.	Cazan Mircea	
11.	Câmpeanu Mariana	
12.	Chițoiu Daniel	
13.	Chiuariu Tudor	
14.	Ciucă Liviu-Bogdan	
15.	Ciuhodaru Tudor	
16.	Cristian Horia	
17.	Dobre Ciprian	
18.	Dobre Victor Paul	
19.	Donțu Mihai Aurel	

20.	Dragomir Gheorghe	
21.	Dumitrică George	
22.	Fenechiu Relu	
23.	Florea Damian	
24.	Gabor Gheorghe	
25.	Gavrilescu Grațiela	
26.	Gerea Dominic Andrei	
27.	Gorghiu Alina	
28.	Holban Titi	
29.	Horj Pavel	
30.	Irimescu Mircea	
31.	Jolța Nicolae	
32.	Lupu Mihai	
33.	Motreanu Dan	
34.	Nicolăescu Eugen	
35.	Orban Ludovic	
36.	Palăr Ionel	
37.	Palașcă Viorel	
38.	Pieptea Cornel	
39.	Plăiașu Gabriel	
40.	Pocora Cristina	
41.	Pop Virgil	
42.	Popa Marius Octavian	

43.	Popescu Tăriceanu Călin	
44.	Potor Călin	
45.	Săftoiu Adriana	
46.	Săpunaru Nini	
47.	Scutaru George	
48.	Stroe Ionuț Marian	
49.	Stroe Radu	
50.	Știrbu Gigel	
51.	Taloș Gheorghe Mirel	
52.	Tușa Diana Adriana	
53.	Țîmpău Radu	
54.	Țintean Ioan	
55.	Jurcanu Florin	
56.	Uioreanu Horea Dorin	
57.	Varga Ana Lucia	
58.	Voicu Mihai	

LISTA CU DEPUTAȚI PSD, SEMNATAȚI AI
 SERĂRII DE RECONSTITUȚIONALITATE A
 PREVEDERILOR LEGII PRIVIND ÎNCADRAREA
 ȘI SALARIZAREA ÎN ANUL 2011 A PERSONALULUI DIDACTIC
 ȘI DIDACTIC AUXILIAR DIN ÎNVĂȚĂMÂNT

Nr. Crt.	Nume și prenume	Semnătura
1.	VICTOR PONTA	
2.	ADRIAN NĂSTASE	
3.	MIRCEA DUSA	
4.	AURA VASILE	
5.	NEACȘU MARIAN	
6.	HREBENCIUC VIOREL	
7.	PASARU FREDER	
8.	ROȘCA UNGURESCU	
9.	ÎNȚEBUTĂ CLAUDIA	
10.	VICTOR ȘOCĂCIU	
11.	DRĂGHICI DOMA	
12.	NASSAR RODICA	
13.	COVACI SOREL	
14.	CISTEA VICTOR	
15.	ITU CORNEL	
16.	FLORIN IORDECH	
17.	ITAN ION	

18.	BURNZE ION	
19.	BOBULESCU FILIP	
20.	DOLINEASCHI ANDREI	
21.	NOSA IULIO	
22.	POPEANGA VASILE	
23.	Răitor Neculai	
24.	And Alinchi	
25.	Angel TILVAT	
26.	Remerito Ciriom	
27.	Ghiredu Marian	
28.	MACULEN' OSTRIC	
29.	BEZNATU EUGEN	
30.	TEODORSCU HORIA	
31.	BANICIDU Nicolae	
32.	ANTOCHI GHEORGHE	
33.	STEFAN VIOREL	
34.	Suplor Paucitu	
35.	Stragea Ionin	
36.	CĂLIN ION	
37.	Nicoa Ciprian	

38.	BURCĂȚĂ ADELINA	AMZ
39.	VASILICA Rodu Costin	Donat.
40.	VLĂDOIU AUREL	Donat.
41.	MARINESCU ANTONELLA	Donat.
42.	Zgonea Valeria	Donat.
43.	Nistor Laurențiu	Donat.
44.	Stancu Răzvan	Donat.
45.	CLAUDIU MARIA	Donat.
46.	JIPA FLORINA RUXANDRA	Donat.
47.	CIOBAN GHEORGHE	Donat.
48.	DIMITRIU CRISTIAN	Donat.
49.	Coclici Răzvan	Donat.
50.	Modolea Don	Donat.
51.	Gust Florentin	Donat.
52.	Iucu Ciprian Florin	Donat.
53.	ROMAN Ioana Ivelia	Donat.
54.		
55.		
56.		
57.		